

1.

Když jsem se dneska ráno probudil z šílených snů, zjistil jsem, že jsem se proměnil v opici. Paže a nohy jsem měl pokryté hustou tmavou srstí, a jak jsem si rukama s nápadně úzkými dlaněmi promnul obličej, nahmatal jsem zarostlou tvář s placatým nosem a s široce vyceněnými zuby v mohutné čelisti.

V první chvíli mě napadlo, že vlastně ani nemusím být opice, jen jsem se s opicí prostě probudil. A to pořádnou. Včerejší večer zřejmě musel stát za to. Jenže v druhé chvíli mi došlo, že už rok nechlastám. Zmateně jsem se podrbal na hnědém, mírně vypouklém břicho, z něhož sklouzávala přikrývka a které si o podobnosti s mým propadlým lavorem mohlo nechat leda zdát. Co se to se mnou stalo?

Obrátil jsem hlavu k oknu. Bylo na obvyklém místě. Kapky deště dopadaly na okenní plech. Chtěl jsem vstát, ale z nějakého důvodu to nešlo. Ležel jsem na zádech a bezmocně mlel chlupatýma, vzhledem k ostatnímu tělu žalostně krátkýma nohama bez možnosti obrátit se na bok. A právě to mě uklidnilo. Vzpomněl jsem si, že o něčem podobném už jsem četl...

„Hele, není to Aleš?“ dloubla Fany do Simči, když stály na rohu Dušní a Věžeňské ulice.

„Kterej Aleš? Ukaž, kde?“

„Rostův brácha, přece. Tam u tý sochy.“

„Jo, Aleš,“ plácla se Simča do čela a honem si urovnávala blondatou ofinu, jako by při náhlém hnutí mysli mohl její dokonalý účes přijít k újmě. „Co tam dělá? Nepřipadá ti, že se chová nějak divně?“ nespouštěla oči ze známého, kterého už poměrně dlouho neviděla.

„Ježiš, co by dělal, třeba potřebuje na záchod,“ mávla Fany rukou. „To víš kluci, ti se s tím nepárou. Zaběhnou do keříků za pomník a je to.“

„Fuj,“ pronesla Simona s viditelným despektem.

„Nono, slečinko, snad už to sbírám,“ ozvalo se vedle ní.

„Co?“

„Vy jste ještě na chodníku neviděla psí exkrement?“

„Myslí hovínko,“ dloubla Fany pobaveně do nic nechápající Simči.

Šedovlasá paní vedle nich se trochu namáhavě sehnula a rukou v igelitové rukavici sebrala psí výkal a vložila jej do sáčku.

„I psi potřebují na záchod. Nemusíte se hned ofrňovat, vid, Ámosi,“ pronesla paní a v doprovodu bígla, který ještě trochu rozhrabal okraj unaveného trávníku, odkráčela pryč.

„Co to bylo?“ nechápala Simča.

„Myslela, že to tvoje *fuj* patřilo jejímu Ámosovi,“ uchechtla se Fany.

„Hele, Aleš už tam není. Pokud fakt nečurá v křoví za pomníkem.“

Kamarádky přešly ulici a společně zamířily k soše krácejícího muže, tedy spíš jakéhosi prázdného obleku bez těla, jemuž na ramenou seděla další mužská postava s kloboukem na hlavě. Fany se rozhlížela na všechny strany. Simča rovnou nahlédla za pomník, pak se naklonila přes ozdobné zábradlí lemující zídku za sochou a podívala se dolů na travnatou plochu, jejíž terén byl vůči chodníku značně snížený, a těsně u zídky tudíž skrytý očím kolemjdoucích.

„Aleši! Co tady...“

„Nechod sem!“

„Promiň, já jen...“

„Jdi pryč a dělej jakoby nic,“ příkázal jí důrazně.

„Padáme odsud!“ zasyčela pobledlá Simča na Fany, sotva se odvrátila od zábradlí. „Tady to za chvíli vybuchne!“

„Co?“ nechápala nakrátko ostříhaná černovláska, ale když v kamarádčiných očích spatřila opravdový úlek, nechala se odtáhnout pryč.

„Ten cvok tam instaluje bombu,“ jektala Simona udýchaně, když se o pár ulic dál konečně svalily na lavičku.

„Aleš? Jak to víš? Proč by to dělal?“ vytřeštila Fany oči.

„Copak vím? Ale vůbec se mu nelíbilo, že jsem ho načapala. A v ruce držel takovou malou plechovou krabičku. Musíme zavolat policii. Ještě tam opravdu něco bouchne a někoho to zabije!“

„Já nevím. Přece ho neudáme, jde o Rostova bráchu,“ namítla Fany nespokojeným hlasem. „A třeba je to celé hloupost.“

„Ale co když je vážně terorista?“ nedala se Simča.

„Víš co? Já brnknu ostatním,“ zbavovala se Fany odpovědnosti.

„Dobře. Volej. Možná mám nápad, jak z toho.“

„Proč tíšňový volání, Fany, tolik se ti stýskalo?“ dobíral si Kat svou milou. „Musel jsem zdrhnout z přednášky. A hele, tamhle se řítí i Manu.“

„Já letím jako tryskomet!“ hlásil bodrý Venezuelan Manuel už z dálky. „Hned jsem u tebe, Simonko. Kde je ta moje přezkrásná holka?“

„Tam,“ ukázala Fany rukou. „Vysvětluje lidem na druhém chodníku, že je tenhle prostor uzavřený, protože tu bude natáčet zahraniční filmový štáb.“

„To jako fakt?“

„Ne,“ přiznala Fany. „Je to horší.“

Nikol s Rostou právě přibíhali z druhé strany.

„Co se děje?“ nemohla zrzka popadnout dech. „Použili jste kód alfa a my kvůli vám přerušili točení na Kampě, ačkoliv bylo naprosto úžasný světlo. Tak o co jde?“

„Máš kameru u sebe, doufám?“ ujišťovala se Simča, která se k nim právě připojila. „Budeš hrát hlavní roli. Jde o to, že musíme uzavřít plácek okolo té divný sochy vedle Španělský synagogy.“

„To je pomník Franze Kafky,“ poznamenal Rosta.

„Je mi ukradený, cí je to pomník,“ ozval se našťavaně Kat. „Může mi někdo vysvětlit...“

„Rosto, tvůj brácha...“

„Aleš?“

„Jasně že Aleš. Máš snad ještě jinýho bratra?“ osopila se na něj Simona.

„Ne. Teda pokud vím. Co je s Alešem?“

„Vypadá to, že před chvílí dával k zídce za pomníkem nějakou výbušninu. Asi,“ poslední slovo už křikla Simča do právě nastalé vřavy.

„Zbláznila ses?“

„Co mají tyhle blbosti znamenat?“

„Blondatí ti mozek, Simonko!“

„Michale, nechod tam. Míšo!“ žadonila Fany a věšela se Katovi na ruku. „Co když něco vážně bouchne!“

„Nešil, prosím tě. Jen to trochu omrkneme.“

„Kdybych umžel, Simonko, tak si půlku mýho prachu, v kteréj se obrátím, schovej do hrnečku a půlku pošli rodičům do Caracasu, abych byl taky trochu doma za možem,“ šklebil se Manuel truchlivě.

„Lidi, neblázněte, přece znám bráchu,“ snažil se Rosta uklidnit situaci.

Holky se už ale ujaly rolí asistentek fiktivního filmového štábu a zdárně odkláněly chodce nejen od sochy, ale i od Španělské synagogy a kostela svatého Ducha.

„Copak se to tu děje?“ oslovil náhle Simču jeden z dvojice městských strážníků, kteří se jim zničehonic vynořili za zády.

„Film... se tu děje. Teda bude se dít,“ blekotala Simona. „A taky je tam bomba.“

Nikol neodolala a zabrala policistův obličej v patřičném detailu. K jejímu zklamání nehnul po informaci o bombě ani brvou.

„Tak, mládeži, seberte si svoje saky paky a ať už jste pryč, ano? Na takovéhle happeningy nejsme v centru Prahy zvědaví. Jo, kdyby šlo o předem nahlášenou akci... ale takhle si běžte ten svůj film točit někam jinam. To platí i pro vás, pánové,“ houkl na kluky, lezoucí na trávě za zídkou po čtyřech.

„Ale... co když to bouchne?“ zablekotala Fany a očima zabloudila ke Katovi, jestli je jeho tělo pořád ještě pohromadě.

„Radši jdeme,“ sykl na ni Kat. „Bylo málo času, ale nic jsme tam dole nenašli. Teda popravdě jsme našli hovno. Psi,“ dodal našťavaně.

„Právě stojíme před domem U Kamenného zvonu, v němž se nám dochovala památka nádherné gotické architektury. Stavba pochází ze 13. století a patří k nejstarším budovám v Praze. Původně prý sloužila jako rezidence královny Elišky Přemyslovny a jejího syna Václava, později byl známý jako Karel IV. Dnes tyto prostory využívá Galerie hlavního města Prahy,“ deklamoval Rosťa o několik dní později svůj průvodcovský výklad týkající se stavebních památek Staroměstského náměstí. „A nyní pokročíme k sousední rokokové budově, což je palác Golz-Kinských.“

Rosťa zvedl ruku s praporkem, aby ho turisté následovali, a vstoupil do širokého průjezdu. Vzápětí se překvapeně zastavil. U pravé zdi, přímo pod bronzovou pamětní deskou upomínající na existenci slavného obchodu, spatřil klečící postavu, jak něco horečně kutí na zemi. Rosťa si nebyl jistý, proto popošel blíž a na okamžik zalapal po dechu.

„Brácho? Co tady blbneš?“

„No, tys mi tu ještě chyběl. Ty a ti tvoji platící nohsledi...“

Kvapně popadl věci rozložené u nohou a zmizel.

„Aleši...“

Rosťa se sehnul pro malý předmět, který zůstal ležet na zemi v přítmí průjezdu. Byla to špulka černé nitě. Neměl čas ji podrobně zkoumat. Vložil ji do kapsy a snažil se nemyslet na to, co tu Aleš mohl dělat. Musel se teď věnovat turistům za zády. Platícím nohsledům, jak je nazval Aleš. Jenže peníze za průvodcovské brigády se Rostovi během studia ohromně hodily, tak co?

„Popojděte prosím dál do průjezdu. Ano, děkuji. Původně v těchto místech stávaly dvě starší budovy. Zbytky románského domu se v podzemí uchovaly dodnes. Současný palác dal v 18. století postavit hrabě Golz, po jeho smrti se budova dostala do majetku hrabat Kinských...“

„Můžu?“ zaklepal večer Rosta na dveře Alešova pokoje.

„Hm.“

„Hele, brácho,“ spustil Rosta odhodlaně, „minule, když jsem se tě ptal, co jsi dělal u sochy v Dušní ulici, tak jsi mě odbyl, že je to jen taková hra. Dobře. Uznal jsem, že Simča je plašan a že nás všechny zblbl. Ale dneska, když jsem tě viděl v tom průjezdu na Staromáku, ses choval taky divně. Takže se tě na rovinu ptám: Děje se něco?“

„Ne.“

„Vážně ne? Fakt v něčem nelítáš?“

„Ne. Aspoň ne tak, jak si myslíš,“ prohodil Aleš.

„Bráško, prožili jsme toho spolu už docela dost. Vlastně jsi to byl vždycky ty, kdo mě tahal z bryndy. S Nikol tenkrát na Ještědu. A pak když jsem přijel z Dublinu a vytasil jsem se s Justinem. To bylo hodně těžký, a ty jsi vždycky stál za mnou.“

„No, aby ne,“ usmál se Aleš.

„Ani nevím, jestli jsem ti pokaždý dost poděkoval...“

„Ale jo.“

„Jenže chci, abys věděl, že i já ti pomůžu, kdybys potřeboval.“

„Děkuji ti, Jiříku, žes mě z té pavučiny vysvobodil,“ zaskřehotal Aleš.

„Až budeš potřebovat, zavolej, taky ti pomohu. Bzzzz,“ šaškoval pitvorně.

„Komediante,“ ucedil se smíchem Rosta, popadl ze stolku knihu a plácl jí Aleše po hlavě.

„Ne, Kafkou ne,“ pištěl Aleš. „To je moc těžký čtení.“

„Co to, že ses pustil do Kafky?“ podivil se Rosta a otevřel knihu na první stránce.

Když se Řehoř Samsa jednou ráno probudil z nepokojných snů, shledal, že se v posteli proměnil v jakýsi nestvůrný hmyz. Ležel na hřbetě tvrdém jak pancíř, a když trochu nadzvedl hlavu, uviděl své vyklenuté hnědé břicho rozdělené obloukovitými výztuhami, na jehož vrcholu se sotva ještě držela příkrývka a taktak že úplně nesklouzla dolů. Jeho četné, vzhledem k ostatnímu objemu žalostně tenké nohy se mu bezmocně komíhaly před očima. Co se to se mnou stalo?

(Proměna)